

ger. Dette er ganske mærkeligt; thi hvorledes kan han være berettiget til at fordrø de private Regnskabsbøger foreviste? Det veed jeg ikke; Jeg kjender ikke noget Punkt i Kasseeanordningen, hvorefter Departementschefen kan fordrø, at en Embedsmand skal forevise sine private Bøger. Man kunde jo tænke sig, at en saadan Embedsmand var Spiller eller havde andre saadanne Bæværgelser udenfor sit Embed, og at han havde Interesse af at føre sine Indtægter og Udgifter ind i en saadan privat Kassebog. Der kan jo være forskellige Forgreninger af det menneskelige Levnet, som saaledes kunne fremfalde Indtægter og Udgifter; men skal en saadan Embedsmand da være forpligtet til at forevise sine Regnskabsbøger for vedkommende Kassekontrollør? Medens man siger, at vedkommende Embedsmands hele Liv ligger udenfor og er os uvedkommende; ja, medens man endog vægter sig imod enhver deraf flyvende Mistanke med Hensyn til de foreskudne Uregelmæssigheder, og lever Ranten hen paa, at der dog maasse kunde ligge noget Uredeligt bagved, siger man samtidig, at der saavel af Embedets Regnskabs- og Kassebøger, som af hans egne private Regnskabsbøger ikke fremkom Noget, der kunde vække Mistanke om Uredelighed. Dette staar der med rene Dids. Jeg spørger nu, hvorledes er Departementschefen kommen til at efterse de private Bøger, naar han ikke er forpligtet dertil? Han maa være kommen dertil ved i de andre Bøger at opdage Uregelmæssigheder, som han da har søgt at efterspore. Dette slutter jeg mig til, og jeg tror ikke, at det er nogen ulogisk Slutning; at han i de offentlige Kassebøger, som vedkommende Embedsmand skal føre, er kommen til at se Uregelmæssigheder, som han da har søgt at opklare ved at efterse hans private Bøger, og da disse heller ikke vidnede om Uredelighed, har han ladet sig nøie hermed; men han kunde ogsaa have saadanne aldeles private Bøger, og jeg tror derfor ikke, at nogen Kontrollør vil kunne naae det, som han søger gennem saadanne Hjælpebidler. Nei, man skal holde sig til det, der er Gjenstand for Undersøgelse; det skal man forlange i den strengeste Ordren, og det skal man forlange undersøgt, indtil Norderen er opdaget. Dette tror jeg er det Eneste, som vi kunne forlange, og hvis dette var sket her, saa er jeg tilbøjelig til at tro, at saa vilde man for mange Aar siden have opdaget, hvad der nu bagefter kommer frem og kommer til at føre til Statskassen. Jeg er overbevist om, at hvis man ikke havde fundet sig i, at § 18 i Kasseeanordningen havde staaet hen som et ørkesløst Bogstav, saa var man ikke kommen til denne Historie. Men saa fortæller man os, at det skulde være umuligt at gjøre Noget for, at man vedkommende Skiftesager — saavidt jeg mindes er det angaaende Skiftesager, det siges — kan føre Kontrollen paa en saadan Maade, at det kan vides, om alle Ind-

tægter ere rigtigt angivne, man maa gjætte sig frem. Jeg siger dog, at naar en Embedsmand lever paa samme Sted, hvor vedkommende Kassebetjent lever, i en lille By, hvor saa godt som ethvert Forhold er gennemsigtigt, er det umuligt at forstaa, at han, naar han efterser Indtægterne og da opdager Noget især da han ved tidligere Norderen maa have været ansproget til at være meget paapassende, da ikke finder, at det ligger overordentligt nær at sige den Mand med de 19,000 Rd., eller den Kvinde med de mange andre Tusinder Rd. saae behandlet deres Boer, og der er endnu ikke anført en eneste Skilling, og Angivelsen af Indtægter og Udgifter stemmer i det Hele ikke nysigtigt med Kassebetjendingen, Alt ligger i et Brev og i Modsetning til, hvad Kasseeanordningen fordrer. Han maatte da, forekommer det mig, være kommen til at se, at det dog var besynderligt, at der Intet var anført som Indtægt i Søs Westh's Bo. Det forekommer mig dog, at han inden den 1ste Januari 1871 maatte have kunnet sagt sig selv dette. Det var jo et meget betydeligt Bo i en lille Provindsby med en fattig Omegn — nei ikke fattig, men dog ikke saare velhavende — og naar han da gjenngaar disse Indtægtsposter og alt inden den 1ste Januari 1871 opdager Norderen, og at ikke en eneste Post er ført til Indtægt i et saa betydeligt Bo, forekommer det mig dog besynderligt, at han ikke siger sig selv, at det umuligt kan hænge rigtigt sammen (Schjörri ng). Derfor gjør han Udsettelse!). Det ærede Medlem siger derfor gjør han Udsettelse; men jeg spørger: hvorlænge har Søs Westh's Bo staaet under Behandling? Det vide vi ikke. Kan det ikke have staaet længe under Behandling, da Manden jo var langsom i sin Behandling af Skiftesager? Kan det maasse ikke have været behandlet ikke blot før den 31te December 1870, men endog før den 31te December 1869, og burde han ikke alt have opdaget, at der hverken har været indbetalt Beløb af Boet eller at dette har været anført i Kassebogen? Det kan ikke hjælpe, at de Herrer Kontrollører, der staa Sagen saa nær, sige, at de skulle gjætte sig til det, thi jeg paastaar fremdeles, at der i hele Herreredsfoged Hjørnsens personlige Forhold og i hele hans Embedsforhold, for saa vidt det er kommet frem i selve den Embedsmands Erklæring, som vil skjule sine Feil, har været saa meget offentlig bekendt, at han maatte have grebet til det simple Middel, som enhver klartseende paa sit Embeds Larm meget omhyggelig varetagende Embedsmand maatte have grebet til, nemlig i Stilhed at iagttage Boernes Behandling i Stilhed at høre Befolkningens Mening; thi jeg antager dog, at Embedsmændene leve blandt Befolkningen, at vi ikke ansætte enkelte Mænd som stille sig op paa en Piedestal og holde sig paa østerlandsk Bis i Hemmelighed, saaledes at de ikke komme i Forbindelse med den øvrige Befolkning. Han maatte dog have ladet sig af